

LA TUIES

—Manoi, ja fa una hora que estem mirant aquest dibuix!
—No vagi's de pressa, home, que després ja t'ensenyaré el de davant.

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

Els llibres d'avui en dia

raspes van popularitzar fa vint anys a totes les aixides, com els calçotets d'un servidor de vostès al vestit de soirée que hi llueix la Mae Murray.

Per a convèncer-nos, vàrem anar a cànn Millà, que estava molt enfeinat llogant papers del "Tenorio", i ens vàrem gastar una pela per a tornar a llegir el llibret de l'opereta.

I, cregui'n que no vàrem perdre el temps, perquè "La viuda alegre", per cert traduïda a l'espanyol pel senyor A. Roger Junoi amb molta més traça que els fuselladors d'operetes d'avui en dia, té xistos molt bonics i notes nandulandesques d'allò més gracioses.

I sinó, vegi'n què me'n diuen le la "Cançó de les Grisettes", que es canta al segon quadre del tercer acte:

"Cuando cae algún pez gordo,
lo solemos conservar,
mas si son sardinas tristes,
las tiramos a la mar."

Tenen raó les Grisettes! Fora sardines tristes! Han d'ésser alegres i que belluguin força!

I després, aquí va un xisto que no està gens malament. És de la novena escena del segon acte. Parla el comte Danilo, que ve a resultar així com una mena de "Colòrets" dels Maxim's de París:

"—El día que realice usted su boda, bailaré de gozo toda la noche, de modo que las suelas de mis zapatos quedarán convertidas en obleas.

"—Si hoy humedad, quedará usted pegado al suelo" — li respon Anna, "La viuda alegre".

"—Sería natural esta unión" — exclama el comte —. "¡Ja del suelo... con la suela..."

Després d'aquesta dada retrospectiva, digna d'un rebuscador d'arxius de la talla d'en Carreras

"La viuda alegre" i el nandulandisme

HEM anat al "Capitol" a veure "La viuda alegre", i, sinó perquè vàrem poguer "empapejar" amb una menor, hauríem demanat a la taquilla que ens tornessin els quartos.

Que ens perdoni el senyor Stroheim, però, a tall de bon alemany, ens ha enredat talment com si ens hagués venut marcs.

"La viuda alegre" en pel·lícula, s'assembla menys a n'aquella famosa opereta que les nostres

Candi, concejal i filatèlic, que vingui en Muñoz Seca a reivindicar per a ell l'introducció de l'astracà a Espanya!

S. M. el xófer

LA Federació de Llogaters d'Automòbils, que forma part del XX Congrés Internacional de Transports, hi ha presentat una proposició respecte als procediments judicials en vigor pels conductors de vehicles autors d'atropells, de la que extractem lo següent:

"Hay que reformar estos procedimientos inhumanos, indignos de una nación que quiere el avance del progreso y reñidos con las buenas costumbres de un país civilizado.

Un atropello es para nosotros un accidente del trabajo."

I com que els obrers accidentats, segons es despren de la teoria d'aquests senyors, són ells, segurament que l'atropellat serà el patró, i els haurà d'indemnitzar, si és que no se'n va a l'altre barri a conseqüència de la "carícia" del vehicle.

L'hortolà de Sant Boi

UN RECURS

EL pobre Costa estava desesperat. Estava enamorat com un simi de l'Adelina, ella el corresponia platònicament, però no hi havia manera de fer-la decidir. L'Adelina no era una dona: era un castell inexpugnable.

I consti que la raó que ella exposava per no accedir a les pretensions d'en Costa, no era una raó, era una excusa: total perquè era casada. Ves quina tonteria!

Un dia, el xicot es va decidir a jugar-se el tot per el tot i mentres ballaven un shimmy al Ritz, agafats com dues llagastes, li va presentar la qüestió de confiança:

—Avui ha d'accedir, ho sent? Ha d'accedir!

—Ja li he dit mil voltes que és inútil que insis-

—Trobo que no n'hi ha per pensar-s'hi tant, Lluïsa.

—Oh, els homes rai, tot ho trobeu plà, però nosaltres, les dones, ja ho trobem més dur que vosaltres.

teixi. Sóc una dona decent, sóc casada, i...

—Tan estima a l'estaquiro del seu marit?

—Res d'estimació. Ell és vell, jo sóc jove. Ell és lleig com un mal esperit. Jo, diuen que puc ben anar. Ja veu, doncs, que no pot ésser l'amor qui em faci resistir les seves proposicions...

—Doncs, no ho entenc, Adelina, no ho entenc.

—Ja ho entendre: ell és ric, jo sóc pobre i, per molts pardalets que tingui al cap, no n'hi tinc tants que em decideixi a jugar-me el meu benestar.

—Però, dona, si ell no se n'enterarà. Miri, sé un restaurant amb reservats...

—Hi han mossos que serveixen i espien i parlen...

—Doncs, podríem anar a un taller d'artista que tinc llogat.

—Hi han veïns i porteres que xerren.

—I a Les Planes? Allà sí que...

—Pot descarrilar el tren.

—I... dins d'un auto de lloguer?

—Pot ocórrer un accident.

—Si tants inconvenients troba...

—Res d'inconvenients. Sóc casada, sóc una persona decent i sols hi ha un medi de què jo i vostè ens entenguem...

—Oh, dígu'l i no dubti que, costí el que costí, jo sabré portar-lo a cap!

—Mati al meu marit.

En Costa es quedà fet un ensa. Es va tornar groc, verd, morat. Ella somreia excitadora, mentres seguien cadenciosos el ritme dels últims compassos del shimmy. Els seus ulls brillaven com els

d'una diablesa. En Costa tremolava. Per fi, ja recobrat, en deixar-la cerimoniosament a la cadira, va dir-li, fent una reverència i com si continués una sospesa conversació:

—No pot ésser, senyora: hi ha presons!

A. Boca d'O.

ENTRE JUEUS

EN Salom i en Jeremies es troben en plena Rambla. Feia més de sis anys que no s'havien vist i, com és natural, en retrobar-se, tot varen ésser compliments i abraçades. Es lo únic que els jueus donen sense regateig.

—I doncs, Salom, com et van les coses?

—Molt bé, noi; m'he casat.

—De debó?

—Sí, noi, sí, i amb una dona molt guapa i molt rica. Una pageseta que no sap el què té.

—I vius a fora?

—Naturalment.

En Jeremies es frega les mans de gust, preveient passar un dia de camp a les costelles d'en Salom, i li diu:

—Home, si no et fa res, diumenge vindré a passar un dia amb vosaltres.

—Prou, home, amb molt de gust. Mira: aga-

—Té, avui m'ha demanat relacions el "Pigat", el pessa del barri. Mireu que no puc sortir de peses, jo!

—No siguis tonta: al costat meu no et faltarà res.

—Si no és el costat, el que jo miro!

fes el tren de les sis, prens bitllet per Mataró, demanes per cân Maxencs, que és una masia dels afores, vens cap allà i una volta davant de la porta, truques discretament amb el peu...

—Amb el peu? I per què he de trucar precisament amb el peu?

—Home, perquè amb les mans no podràs. No veus que arribaràs carregat de paquets amb dolços, formatges, xampany, etz., etz...!

En Jeremies, aquell diumenge, va estar malalt i no va anar a passar el dia a cân Salom.

Rabinet

CALCUL EXACTE

EL senyor Creixell no havia trobat la desitjada felicitat en el matrimoni. La seva il·lusió era tenir un successor, però amb tot i que feia ja cinc anys que era casat, el descendent no venia.

Aquest dia, l'esposa del senyor Creixell i una amigueta seva, parlaven de la poca fortuna que en el casament havia tingut aquella i l'esposa es condolia de què el desitjat infant no vingués.

—Escolta — li preguntà de cop l'amiga —. No va arribar el mes passat el teu cosí d'Amèrica?

—Sí.

—Doncs, no et desesperis, dona; el mes passat era maig...

—I què?

—Oh, res, tot és qüestió d'esperar fins al febrer.

Ll. Onsa

—Avui li he dit ben clar: no insisteixi en les seves pretensions, perquè ja m'ha enganyat masses vegades i aquesta no me l'empasso.

—Tens raó: era massa grossa!

SENYAL DE DOL

El Toni, el vell Toni, està assentat a la porta de casa seva prenent el sol. Es la única feina que fa el pobre home, perquè ja en porta molts al damunt.

En aquell moment passa pel davant d'ell una bogadera fresca i campetxana, i li diu amb desenfado:

—Ep, Toni, mireu que teniu mitja porteta oberta...!

El Toni abaixà la vista, i s'adonà de què efectivament, porta sense cordar els botons d'un lloc un xic compromés.

—Què hi voleu fer, Rosa? — diu l'home amb molta calma —. Ja és sabut que a la casa que hi ha un mort, es deixa mitja portella oberta, en senyal de dol...

Noi de Granollers

L'ETERNA VIOLACIO

El senyor president de la Sala, no ho veia com una torre, i ell, l'Antonet, era mingo gens clar. Ella, la Ramona, era alta i grossa com un pilonet de carretera.

—I vostè, noia, insisteix en què aquest jove la va forçar?

—Sí, senyor president.

—Però, escolti, escolti: com és possible que aquest jove tan menut podés obtenir de vostè el que va obtenir, contra la seva voluntat? Fixi's que vostè és molt més alta que ell...

—Sí, és veritat, senyor president, que sóc més alta, però, en aquell moment, em váreig agupir una miqueta, miqueta...

Un secretari

RAPIDES I PERFECCIO

El senyor Tomàs anava desesperat cap a l'estació per agafar el tren que dintre de vint minuts havia de sortir cap a Girona, però en arribar al carrer d'Escudellers va encepagar amb una nimfa ambulat d'aquelles que giren el cervell i l'home es va sentir irresistiblement atret.

Va comptar el temps que li quedava, va fer càlculs i decidit se'n va anar de dret cap a la venedora d'amor.

—Mira, noia — li va dir —. Tinc molta pressa he d'agafar el tren i et puc destinar cinc minuts. Et veus amb cor de complaure'm amb tant poc de temps?

I la nimfa contestà, sense pensar-s'hi gens:

—Sí, senyor. Quantes vegades?

T. Roth A. d'Or

PETIT VODEVIL

La festa, la gran festa de noccs, tocava ja al seu fi. S'havia menjat bé, s'havia begut millor, i als sons inarmònics del jazz de l'hotel, s'havia magrejat tot lo magrejable.

Els noucasats començaren a donar proves d'impaciència, i en Lluís, el gran plaga d'en Lluís, va voler-los-hi jugar una darrera broma. Durant el dinar, ja havia fet tornar vermella mitja dotzena de vegades a la núvia, però la que ara els hi volia jugar, era digna de passar als anals de les bromes de noccs.

Aprofitant, doncs, un moment de burgit, s'ajecà de la taula i esperà què els núvis es retirassin a la seva cambra de l'hotel.

No es varen pas fer esperar gaire: moments després, la jove parella, amb pas incert, enfilava el corredor de les habitacions i es perdia en l'interior de la cambra que els hi havia estat destinada.

Caminant de puntetes, en Lluís s'apropà a la porta que cloïa el niu de l'amor i quasi sense respirar hi va enganxar un rètol.

Després es situà al cap-d'avall del corredor i esperà.

Passa una estoneta i veu un senyor gros, re-inflat, en plena digestió, que s'apropa a la cambra i l'apreta discretament. La porta no cedeix. El senyor, les mans a la butxaca, es passeja pel corredor, va a donar una volteta i cinc minuts després, torna. Apreta de nou, ara un xic més fort, i en veure que la porta encara no cedeix, mormola unes paraules, fa una ganyota i torna a donar una altra volteta pels passadissos de l'hotel. Cinc minuts més i nova apretada a la porta, ara molt més enèrgica, molt més decidida, però la porta tampoc s'obre. El senyor, empipat, clou el puny, pega cop de peu a l'infranquejable porta i amb veu de tró llença aquesta interjecció:

—Vol fer el favor d'acabar d'una vegada? Em sembla que ara ja em toca a mi! Que no ho compren, que el lloc que vostè ocupa, és una mica per cada ú?

En Lluís, el gran plaga d'en Lluís, havia penjat a la porta de la cambra nupcial, un rètol amb dues lletres: "W. C."

K. Brunet

—Ara, estàs primet, però aixís que et casis amb mi, et posaràs com un bou!

RECORDS DE L'ESTIUADA

LA Totó i la Mimí sopen juntes en un restaurant a la moda. En servir les postres, la Mimí llença un sospir llarg i fons, mentre els seus ditets van despellant un enorme plàtan.

—Per què sospires, Mimí? Potser penses en aquell abonat del prosceni?

—No: pensava en el masover de la masia on vàreig estiuejar aquest darrer istiu.

Farnanditu

EDUCACIO DE... RASPA

NO sempre ha d'ésser de príncep, l'educació de què es parli. De tant en tant, cal parlar també de l'educació de les nostres raspates, el plat més apetitós que coneixem després de les taqui-meques.

La senyora Lutgarda, acabava de llogar una raspata de l'Empordà, nova de trinca, i es disposava a ensenyar-la per tal de què no cometés barbaritats davant de les visites.

La primera nit, la xicota, quan va tenir son, se'n va anar a dormir sense dir als seus senyors ni ase ni bèstia, que és lo poc que hauria sapigut dir.

L'endemà, donya Lutgarda la va cridar i li va dir:

—Escolta, Pepeta: ahir, en anar-te'n a dormir, no em vares avisar. Convé que cada nit ens donguis les bones nits, per si hi ha alguna ordre que donar-te.

—No sé per què t'has de posar guants per anar al cine. Al cap i a la fi, també te'ls has de treure de seguida!

—Molt bé, senyoreta.

I, efectivament, l'endemà, a l'hora oportuna, la Pepeta entra al menjador, i cridant descompassadament, exclama:

—Bona nit tinguin!

—I ara, Pepeta, què és això? Què són aquests crits? En despedir-se, ho ha de fer discretament, humilment, i no baladrejant d'aquesta manera.

La xicota no va deixar caure en buit la lliçó i l'endemà, en ocasió en què el senyoret i uns quants amics estaven de sobretaula, la Pepeta, que ja tenia son, va entrar al menjador, es va apropar al seu amo i, baix baixet, quasi a cau d'orella i posant uns ulls d'humilitat que feien enternir, va mormolar:

—Senyoret... Me'n vaig al llit, sab?...

Tots els amics varen picar-se discretament l'ullet.

Fly Candor

GALANTERIA

ELS tzigans desgranen el darrer vals vienès. Dancen les parelles amb cadència d'ensomni. Un ambient suau i voluptuós omple el saló dels marquesos de Cauferat.

En el bufet es troben l'Albert, el Valentino de moda, i la baronesa de Bendar. Conversen amablement de diverses coses. L'Albert abocant un devassall de galanteries, la baronesa coquetejant com una menor amb trenes, amb tot i que va pels cinquanta.

—I quants anys em faria, quants, Albert? —pregunta la baronesa, amb posat quasi infantil.

L'Albert se li apropa fins a aspirar el seu alè i els seus llavis broden l'injúria més galant que s'ha dit des de el segle XVIII:

—Vostè, senyora baronesa, és una superba rosa de vint anys!

Paquita Paris

JUSTA INDIGNACIO

EL senyor Vicents, el voluminós senyor Vicents, es va quedar de pedra quan el seu amic Viladoms li va ensenyar la darrera col·lecció de fotografies que havia adquirit per enriquir el seu museu secret.

Els ulls li ballaven, les cames li feien figa i les paraules semblava que no li poguessin sortir de la gorja. Per fi podé preguntar, apretant rabiosament els punys:

—A... a qui les has... comprades, aquestes fotografies?

—A n'en Renard. Ja sabs que és el millor fotògraf per aquestes coses. Sempre té coses inèdites. No em negarás que aquesta model és senzillament perfecta.

—Sí... sí... realment.

I lo més de pressa que va poder, el senyor Vicents es va despedir del seu amic Viladoms i amb més esbranzida que un bou empaitant la vaca, se'n va anar cap a casa d'en Renard.

—Indecent, pocavergonya, mal amic! — li va dir, per tota salutació.

El cavall: — I després diran si fem atropells. Ja els voldria veure en el meu lloc

—Home, Vicents, no et posis així. Sé perquè vens, però compren que si la teva dona no hagués accedit, jo no l'hauria pas retratat a la força. Mira, si vols, ja li desfiguraré la cara. Compren que tens raó, que ella no hauria d'haver-te posat en ridícol, però...

—Si no és el ridícol de què tu parles, el que més m'ha indignat...

—Ah, no? Doncs, per què et poses així?...

—Per què em poso així? I m'ho preguntes? I encara goses a...?

—Realment, fill, si no t'expliques...

—I els drets, els drets de reproducció que em corresponen, com a administrador dels bens de la meva dona, on són, eh, on són?...

La Banda Rhota

L'ASTUCIA DE LA GANA

EN l'industriosa vila de Valldedalt, uns quants amics es varen reunir per celebrar l'èxit dels negocis en la finida temporada amb un banquet pantagruèlic.

En Sadó, fabricant arruïnat, en passar davant de l'hotel i veure a través dels cristalls tots els seus amics reunits davant de la taula, va sentir desitjos irrefrenables de poder-se entaular con: tots ells. Però era pobre, era un heroi caigut, i no l'admetrien ni tenia diners per atrevir-se a demanar un lloc.

Però, ja és sabut que la gana obre les potències, i en Sadó va valdre's del seu ingeni per fer-se convidar. I, convençut de l'èxit, entrà decidit a l'hotel, es plantà en mig del menjador i va cridar amb tots els seus pulmons:

—Visca el nostre comerç i la nostra indústria!

Ningú no li va contestar i tots se'l varen mirar amb aire de despreci profund.

En Sadó, sense fer-s'ho repetir, s'apropà a la taula, s'assentà còmodament i exclamà:

—M... per tots!

—Menja, porc! — resposgueren tots a una.

I en Sadó, sense fer-s'ho repetir, s'apropà a la taula, s'assentà còmodament i exclamà:

—Gràcies, amics meus, gràcies; ja ho sabia, que em convidarieu!

K. Let

SALO D'EXPOSICIONS

LA Fermina fa almenys mitja hora que s'està vestint, mentres la Rosalia, la seva amiga, l'està esperant per sortir i anar al cine.

—Però, Fermina, filla meua — exclamà la Rosalia, cansada d'esperar —. Com és que trigues tant, per vestir-te? Quan menys, t'has posat i tret cinc vegades aquesta faldilla!

I la Fermina, amb tota senzillesa:

—Es que al balcó d'aquí al davant, hi ha un jo ve que m'està mirant!

Rosquilla

—I d'això que fem, se'n diu festejar, Lluïset?

—No, dona, no: festejar és una altra cosa.

—Ensénya-me-la!

—No corris, dona, que bé prou que te l'hauré d'ensenyar!

EL CANSANCI

EL matrimoni Bonapell — ella vint-i-cinc anys, ell quaranta sis — acabaven d'arribar a Barcelona.

La senyora Bonapell, en efecte, volia passar uns dies a la perla del Mediterrani, per comprar peces de roba, cintes i altres objectes per a reaprovisionar la botigueta de confeccions que posseïa en un poblet de la costa...

A la matinada, ella es va despertar, sentint despertar-se en el seu cos una xardor que s'explica molt bé si es té en compte que a l'hotel, per sopar, els hi havien donat llagosta i canelons. Però el marit no compartia els mateixos sentiments, perquè quan, no sense treball, ella va aconseguir despertar-lo, digué:

—Què vols, noia?

El que ella volia, no li va dir, però un gest molt significatiu i en ús a tot arreu del món, li va fer comprendre de seguida.

—No estic per romanços, noia! — exclamà el senyor Bonapell —. Tu no et fas càrrec de què he passat tota la nit al tren!...

I va tornar a adormir-se. L'endemà, quan es

va despertar, eren quarts d'onze. La seva dona ja no hi era, però li havia deixat un recado dient que anava a visitar un representant de brodats i que tornaria a l'hora de dinar.

El senyor Bonapell va baixar a l'hall de l'hotel i va telefonar a casa del representant, creient que la seva dona encara hi seria. Però, quina va ésser la seva sorpresa, quan li van dir que ja havia sortit.

—Sap si ha comprat quelcom? — va preguntar.

—No ho sé — digué l'empleat que estava a l'aparell —. Però la seva senyora i el meu principal, han enraonat molta estona... Quan se'n anava, he sentit que ella deia: "Almenys, vostè no ha passat la nit al tren."

El senyor Bonapell no va volguer sentir més. Deixà caure el receptor i la seva boca pronuncià un renech que no vull reproduir...

Bur Letta

L'ENCARIMENT DE LA VIDA

EN despedir-se aquell diumenge el forner després d'haver cobrat com cada diumenge la factura de la setmana de la Carmina, que pagava amb mercaderia personal les mercaderies ultramarines, va fer-li una petita advertència:

—Demà vindré a cobrar el saldo, sents, maca?

La Carmina, se'l va quedar mirant sense entendre'l.

—El saldo? El saldo de què?

—De la factura, filla meva! Has de tenir en compte que tot s'apuja, i no puc pas cobrar el mateix que cobrava abans!

K. Britilla

POR LEY DIVINA la petita obra mestra de la nostra dilecta col·laboradora LAURA BRUNET. La trobareu, mentres en quedin, en el quiosc de l'AGUSTI, davant del carrer Nou, qui ha adquirit l'exclusiva de venda :—o— : :—o— : **30 cèntims**

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pèlles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

LA DOLÇA ESTHER

BRANDANT nerviosament una factura en la destra, el senyor Bartomeu va entrar amb la força i la violència d'un cicló en el quartet de bany on la dolça Esther, submergida en la tebior suau i endormidora de la banyera i aspirant de tard en tard la cigarreta egípcia, deixava passar el temps en una abstracció plàcida i delitosa.

—Això no pot anar, això s'ha d'acabar! — cridava, desesperat, el senyor Bartomeu.

Esther, la dolça Esther, va girar lentament la seva daurada testa de Venus americana y mirà amb aquells ulls blaus seus plens d'ingenuïtat al seu irat protector.

—Acabaràs arruinant-me, Esther, amb les teves coses i les teves excentricitats.

Esther s'alçà calmosament, sortí de la banyera, envollà la seva esbelta figulina en la morbositat de la gran tovalla russa i preguntà, plena d'innocència:

—Però, què et passa, nanu meu? Explica't, però... no cridis, que em poso tota nerviosa.

—Vuit centes pessetes per una pulsera! Que et penses que sóc en Rostchild, jo?

Esther, ja sec el seu cos, i retorçant-se com una gateta, es va apropar al seu protector i, penjant-se-li del coll, mormolà, carinyosa, llavi sobre llavi:

—Mereixeries que no t'estimés tant com t'estimo!

—Aparta't i deixa'm tranquil!

—No vull. Necessito explicar-te...
Lentament, el féu seguir fins a la "chaise-longue" on l'obligà a sentar-se al seu costat i començà a contar:

—Ahir, passeig de Gràcia amunt, em perseguia insistentment un jove. De tant en tant se m'apropava, i aprofitant l'ocasió de no passar ningú, em deia unes coses!... Oh, quines coses em deia aquell jove!... Tot el teu art, tota la teva sapiència amatorià, que és ilimitada, quedava reduïda a no res al costat de les coses dolces que em proposava aquell jovenet, que no tindria pas més enllà de vint anys. Jo caminava de pressa, sentia la vermellor com sortia a les meves galtes, mirava a terra, tossia i, naturalment, no contestava una paraula a les turbadores insinuacions d'aquell jove. Però ell continuava amb una tenacitat enervadora. Cada volta es mostrava més atrevit, fins que es va col·locar al costat meu, com si m'acompanyés. Pots comptar els moments d'engúnia que passava! Em podia veure algun amic teu i fer-te fer un paper ridícol! Podies veure'm tu mateix i perdre el món de vista i fer una barbaritat. L'esverament va començar a apoderar-se de mi. No sabia què fer ni què dir. No es veia un guàrdia a sol ni a ombra. El jovenet, aprofitant el meu esverament, se m'apropava, fregava el meu cos, m'estrenyia la mà...

Per fi, oh, l'idea salvadora!, davant dels meus ulls, aparegueren, lluminosos com un refugi celestial, els aparadors d'una joieria. Sense pensar-m'hi gens, vàreig empènyer la porta i decidida vàreig entrar a l'establiment. Ja a dins, no podia pas fer un paper ridícol. Em varen ensenyar joies fastuoses, caríssimes... Dues mil pessetes, cinc mil, deu mil... Jo estava neguitosa. Recordava que abans d'ahir havies pagat la factura de la modista i no volia sacrificar-te. Per últim, quina sort! em varen ensenyar una pulsera modesta, senzilla, i per cert molt elegant...

—Quant val? — vàreig preguntar.

—Vuit centes pessetes.

Vàreig respirar. Una misèria. Total, vuit centes pessetes i havia salvat el teu honor, fugint de les urpes d'aquell sàtir.

—Molt bé. Faci'm el favor de portar-me-la demà, a les sis, a la direcció d'aquesta tarjeta. I ara, faci'm el favor d'avisar un taxi.

En sortir de la joieria, el jove impertinent es va quedar plantat en mig de l'acera, i jo, desbordant d'alegria i pensant amb el meu Bartomeu, em và-reig llençar materialment dins de l'auto...

Esther callà. En Bartomeu estava tot emocionat. *Després d'un silenci, repregué ella:*

—Vàreig fer bé, nanu meu?

—Ets una santa, una... una... Escolta, escolta, i què és el que et deia que et faria, aquell jove?

Esther va abaixar els ulls i dels seus llavis en sortiren uns mots tremolosos.

—Doncs, que consti que jo no necessito ningú que m'ensenyi res de nou...!

I aquell dia, el senyor Bartomeu va explicar a la dolça Esther un nou tema de la vària carrera de l'amor, i de més a més, va pagar la pulsera, naturalment!

B. A. Bilònic

* * *

UN ARDIT

A mamà, ja de retorn a casa, pregunta irònicament a la noia:

—Escolta, Irene, vols fer el favor de dir-me per què has armat aquell rebombori a casa dels Arnau? On era la rata que deies que havies vist, beneïta? Oh, i vaja una manera de pujar per dalt de les cadires i alçar-se les faldilles davant de tot-hom! Et sembla que està bé, això?

—Però, mamà, com volies que ho fes, doncs, per ensenyar la combinació que avui he estrenat?

K. Breta

* * *

CAMBRA ECONOMICA

A QUELL dia, sí que podem dir que l'Albert no hi veia de cap ull. I raó que tenia, el xicot, i vostès ho compendran de seguida: la Lluïseta, la tendra i innocent Lluïseta, havia accedit a fer veure que estava malalta per fer festa al taller i anar amb ell a donar-se un xic d'esplai durant tota la tarda.

Com és lògic i natural, la parelleta d'enamorats

Demaneu a tots els quioscs:

AVENTURAS GALANTES

del Abate CASANOVAS

Dos volums il·lustrats: 4 ptes.

buscaren els carrers més solitaris de l'axampla per dir-se, freg a freg, les més dolces amoretetes, sense ésser molestats per curiosos impertinents.

La cosa anava com una seda. Tant ell com ella, entregats als seus somnis amorosos, començaven a perdre el món de vista, i l'Albert, aprofitant l'avinentsa d'haver-se aturat davant d'un cotxe de punt, va convidar a pujar-hi a la seva xicoteta, aquesta va acceptar i l'Albert, radiant de satisfacció, va ordenar al cotxer:

—Vos mateix: ja veieu de què es tracta!

Moments després, catric-catric, el cotxe caminava mandrosament i sense cap pressa i els dos enamorats eren més feliços que un gos amb un ós.

Passada ben bé mitja hora, el cotxe es parà i la portella es va obrir.

—Quan vulguin, senyorets — digué el que havia obert la porta.

Els dos promesos, vermells com pebrots, saltaren del cotxe i l'Albert, tot sofocat, va preguntar:

—Quant és?

—Oh, perdonin, però la família es cuida de tot!

L'Albert i la Lluïsa obriren uns ulls com unes taronges.

—La... la família?... — preguntà ell.

Però, de prompte, ho compregué tot: es trobaven en ple cementiri. Distrets com anaven, havien agafat un cotxe d'un enterrament.

Fandango I

* * *

EL COSTUM

ESCOLTA, Mercè, com és que fuges d'en Rafael, com si fos una mala cosa? — li pregunta una amiga.

I la Mercè respon, tota decidida:

—Filla, no hi ha més remei que fer-ho així: des de que anem cada tarda al cine, després, una volta fora, continua enraonant amb les mans, com si encara estéssim veient pel·lícules! Et posa en uns compromisos...!

K. K. Tua

Conte premiat en el número passat:

PERDO CONDICIONAT

**Aquest número ha passat per
la censura governativa**

V

—I amb el massatge em passarà la neuràlgia?

—Sí, dona, sí: amb el massatge, de mica en mica passa tot.

DEL CARNET D'UN BANQUER

I

EN els afers s'ha de donar tant sovint la paraula d'honor, que si un no la tornés a agafar de seguida, s'hauria de retirar del negoci.

II

Més val tenir males accions damunt de la consciència, que dintre la caixa de cabals.

III

Si necessites cinc centes pessetes, no les demanis, que no te les deixaria ningú. Fes una subscripció de cinc centes mil, i te les portaran a casa.

IV

Quan un petit comptecorrentista es vegi apretat i obligat per les circumstàncies de la vida realitzi una petita habilitat financiera que el deixi en descobert, si tu ets el banquer, enfada't, enfada't molt. Horroritzat, si pot ésser. Així, tothom es creurà que ets un home honrat.

—No oblidis mai que els diners ho compren tot, tot, tot — li deia un dia a la meva dona.

—Això no és cert — respongué ella —. L'amor no es compra amb diners.

—Recorda, Irene — vaig observar-li — que tu, fa un mes, vares casar la nostra filla amb un milionari que li doblava l'edat. No crec que en el món hi hagi res més difícil de comprar que l'amor d'una mare; doncs, ja ho veus: fins això es compra...

Sara Trusta

—No sé si ho entendrà el marquès, però avui, per celebrar el seu compleany, li he enviat un flascó d'EROTYL, que la Lluïsa diu que fa miracles

Erotyl: és el producte magnífic per a combatre eficaçment la IMPO-TENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament
Venda a l'engròs i detall: *Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona*

DIUEN de la terra dels macarrons que en Gabriel d'Anunzio es vol fer trapense. (En Renzo diu trapista.)

Bola! Això és un reclam comercial que no passa!

Un reclam pel xocolata de la Trapa, que hauran fet, els frares, que són molt llestos per guanyar algun dineret.

o o o

A propòsit de l'"Edén": els assabentem que allò es posa cada dia més bé, igual que una menor de les que comencen i s'engresquen i que lo del "Palacio de las Mil y una Noches", que posa en Corzana, és just i merescut.

Si hi van els quedaran ganes de tornar-hi l'endemà, suposant que no els hi sigui, gaire precís, matinar.

o o o

A "La Codorniz Risueña" — llegeixi's Esquerra de l'Aixamplis, aquell local que té set vides com els gats, puix ha estat menaçat de mort una colla de vegades i mai no ha arribat el "funesto desenlace" — van fer dissabte passat una funció teatral organitzada per la Casa de Lleó i Castella, quin programa deia així:

"... poniéndose en escena el entremés "Las Aceitunas"...

Sens cap dubte, les olives, són un entremés molt bo, i l'autor d'aquesta peça un "guasón" que Déu n'hi dó.

o o o

A Madrid han anunciat, amb tota la barra, a un tal senyor Pujalte, tenor, "compañero de Vendrell en las grandes compañías de Barcelona".

A qui conegui aquest mestre i en sàpiga dar raó, el convidarem dissabte, en premi, a fer el cigaló.

o o o

D'UNA gasetilla del "Goya" aquell teatre amb pretensions de "sala bien", on no hi va ningú, perquè els aires de la Ronda no proven a l'aristocràcia:

"El señor Sassone, no sólo se ha creído en el deber de montar "Fuensanta la del Cortijo" con absoluta probidad..."

Felicitem a la Fuensanta, desitjant que vagi de gust, i què si acàs té conseqüències la cosa, San Ramon Nonat li dongui una horeta ben curta.

Però al mateix temps voldríem fer a n'en Sassone explicar com s'ha de fer aquest joc nou de "montar con probidad".

o o o

DISSABTE va estrenar-se a la catedral del vodevil: "Marit enganyat, home afortunat". Segons deien les gasetilles de comptaduria, l'obra havia sigut un gran èxit a París, i això sí que ho creiem, perquè aquí va passar el mateix.

Segons les nostres noves, en Santpere ja es prepara per a fer aquell quart acte del "Tenorio" que etziva amb tanta gràcia.

No hi faltarem quan ho faci, perquè riurem de valent, i en sortir anirem a beure una cervesa a l'"Edén".

o o o

DISSABTE va començar la ratxa dels "Tenorios". Va obrir el foc en Jaumet Borràs, al teatre "Nou",

donant els catorze actes en una sola sessió.

Crec que hi va haver molta gent.

Eren trenta llevadores, cent dependents de comerç, moltes famílies honestes i senyores i "angelets".

DIVENDRES es va estrenar al "Teatre de Barcelona", la comèdia en tres actes, original d'Alfred Savoir, adaptada a l'escena espanyola pel conegut procurador dels Tribunals, en Badoret Vilaregut: "Un hombre y una mujer".

El títol, com vostès veuen, és bonic i original, mes, del què fa la parella, no vagin a pensar mal!

o o o

EN una ressenya hípica, llegim: "Triunfo del feminismo en el deporte. Las carreras de caballos de Newmarquet."

I, un xic més avall:

"La señorita Rickaby hizo una bonita carrera con su caballo..."

Això sí que no ho entenc, i no veig però gens clar, fer carrera una xicota, tot i tenint un cavall.

DETALLEM i enganxem del "Cierro" d'avui fa vuit dies:

"Esta tarde ha sido auxiliado en la casa de socorro de la calle de Barbarà, Fulano de Tal, de 27 años, soltero, domiciliado en la calle del id., núm. 10, cuarto, primera."

A la nostra "Guia Triunfo" aquest carrer hi hem buscat, i no hem pas pogut trobar-lo, per més que ho haguem mirat.

GARGANTA
 Pastillas **CERDA**

Angines - Atonia
 Ronquera

Venda: _____
 SEGALA i FARMACIES

PAGEOL

Cura la Blenorragia
 (Purgacions)

MAISON MFUBIF
(VERDURA)
Carrer de Barbarà, 27
Ascensor

Tèlèfon 5221 - A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat
Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 ptes. — Reserva absoluta.

Mont d'Or Meublée
(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Circ Barcelonés

Telèfon 4668 - A.

«LA MASCOTA»
Casa dedicada sols a la venda
de gomes higieniques de las mi-
llors marques «Sense rival»

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 CTS CAPSA

1, SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

IDEAL MEUBLÉE
Teléfono 1186 A.

Espléndidas habitaciones con todo el confort moderno : Cuarto de baño : Servicio a todas horas

GINJOL, 3 : (Junto Pl. Teatro)

PANYERIES SALMERON

Estalviareu un 70 per 100

CARRER SALMERON, 13

LA MUNDIAL

MARCA REGISTRADA

No val a banyar...!
Passen per LA MUNDIAL abans d'anar al bany i adquiriu un sal-
vavidre per no anar a ions :
Lavats per a després del bany. Casa de curació pots que encopenguen. Polvos per matar cabres de dotze pots.

CABRES si en teniu i voleu que fugin esverades com si veies-
sin el llop, compreu la
LOTION LADIL
que la trobareu per
DOS PESSETES, al

Carrer de l'Unió, n.º 5, Farmàcia

BLÉNORRAGIA

PROSTATITIS-CISTITIS-FLUJOS

SELLOS

BRIZAN

CAJA Ptas. 2.50

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb
SULFURETO CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86 i
centres d'específics
BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las primeras tomas

81111. L. amplia las Flores, 14-Barcelona

ESTABLECIMIENTOS DE
HIGIENE Y BELLEZA

BAÑOS ROMANOS

Primera y única casa en España de higiene moderna, montada a todo confort - - Baños de higiene y belleza

Exclusión de medicinales
ABIERTO DIA Y NOCHE
- Conde Asalto, 16 y 18 -

¡¡No más inyecciones!! ¡¡No mas molestias!!

Enfermos de **SIFILIS** crónica o hereditaria, pueden curarse sin ser notada su enfermedad, con los

Comprimidos GIBERT

Descubrimiento reciente y sensacional, destinado a revolucionar al mundo médico y la terapéutica. El más enérgico depurativo de la sangre.

LA CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PTAS. 7'50

En venta: Farmacias: Sarrías, Plaza Santa Ana, 9. — Tarrés, Cármen, 84.
— Segalá, Rambla de las Flores, 14, etc.

—Perdoni, senyoreta, vostè s'equivoca: nosaltres havíem dit "balons". Fixi's bé: "ba-lons"...